

Κερκύρας: «Η εκμετάλλευση των ισχυροτέρων έναντι των αδυνάμων, αποτελεί χαρακτηριστικό του ανθρώπου της κάθε εποχής»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Κυριακή ΙΔ' Λουκά ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριος λειτούργησε και ομίλησε στην ενορία των Αγίων Ενδόξων και Πρωτοκορυφένων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου στο προάστιο της πόλεως της Κέρκυρας, Κομπίτσι.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στην ως άνω ενορία διακονεί με ζήλο και αγάπη για το ποίμνιό του ένας νέος ιερέας, ο π. Κωνσταντίνος Χρυσοβιτσιάνος, ο οποίος ανακαίνισε, σχεδόν εκ βάθρων, τον Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων., τον οποίο

παρέλαβε από τον προηγούμενο εφημέριο. Ακόμη, εντύπωση προξενεί και η συμμετοχή πολλών νέων ανθρώπων οι οποίοι συμμετείχαν στη Θεία Ευχαριστία.

Ο Σεβασμιώτατος παράλληλα, τέλεσε και το μνημόσυνο ενός νέου παιδιού το οποίο ατυχώς και απροσδόκητα ανεχώρησε από την παρούσα ζωή λόγω ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά τη Θεία Λειτουργία έλαβε αφορμή από το ευαγγελικό ανάγνωσμα και υπογράμμισε τρία σημεία. **Πρώτον**, ο τυφλός της Ιεριχούς ανεγνώρισε το πρόσωπο του Κυρίου όταν ρώτησε για τον θόρυβο ο οποίος εγένετο με το πέρασμα του Ιησού. Μάλιστα τον ανεγνώρισε ως τον Μεσσία, καθώς τον αποκάλεσε «Υιὲ Δαυὶδ». Δηλαδή, ως τον ερχόμενον εκ της γενεάς του Δαυίδ, τον οποίον περιέγραψαν οι προφῆτες και θα έσωζε το λαό του Ισραήλ, παρά το γεγονός ότι οι συμπατριώτες του Ιησού δεν τον ανεγνώρισαν ως τον Μεσσία και για αυτό τον κατεδίκασαν

Δεύτερον, ο τυφλός εκζητεί από τον Χριστό το έλεος. Ουσιαστικά κάνει δυνατή προσευχή στο Θεό. Ζητά να τον ελεήσει και ο Κύριος ανταποκρίνεται στην κραυγή – στην προσευχή του τυφλού. Ο Κύριος του απαντά ρωτώντας τον «Τί σοι θέλεις ποιήσω;», δηλαδή «τι ζητάς από εμένα;» για να λάβει την απόκριση του τυφλού «ἵνα ἀναβλέψω».

Το **τρίτο σημείο** στο οποίο στάθηκε ο Σεβασμιώτατος είναι η δύναμη της πίστεως με την οποία προσευχήθηκε ο τυφλός. Για αυτό το λόγο, ο Κύριός μας του είπε ότι το αίτημά του, δηλαδή να αναβλέψει, θα εκπληρωθεί κατά την πίστη του. Έτσι, το θαύμα συντελέστηκε.

Διαχρονικά, από την εποχή της επίγειας ζωής του Κυρίου μας έως και τις ημέρες μας, συναντούμε μία αμφισβήτηση της Θεότητας του Ιησού Χριστού. Για αυτό το λόγο και τόσος πόλεμος στο πρόσωπο του Χριστού εντός και εκτός της Εκκλησίας. Οι Οικουμενικές Σύνοδοι οι οποίες συνεκλήθησαν, στόχευαν ακριβώς στον πόλεμο ο οποίος λάμβανε χώρα κατά του προσώπου του Θεανθρώπου Κυρίου μας. Δεν Τον αμφισβήτησαν μόνον οι συμπατριώτες του. Δυστυχώς και σήμερα στην εποχή μας, εκείνοι οι οποίοι θέλουν να δηλώνουν ότι είναι προηγμένοι στον πολιτισμό και στην τεχνολογία, εις την κάθε είδους εξέλιξη, θεωρούν ξεπερασμένη την πίστη στον αληθινό Θεό. Έτσι, αντιμετωπίζουμε ικανή μερίδα ανθρώπων, οι οποίοι όχι μόνον αμφισβητούν, όχι μόνον ειρωνεύονται, αλλά και υβρίζουν τον ίδιο το Θεό.

Δεύτερον, η πίστις την οποία διέθετε ο τυφλός της Ιεριχούς ήταν η αντίρροπη δύναμη προκειμένου να ελκύσει τη χάρη του Θεού στη ζωή του και στη σωματική του ασθένεια. Το αποτέλεσμα έγινε ορατό στο πλήθος των ανθρώπων που ακολουθούσαν τον Ιησού. Σήμερα, οι πολλοί άνθρωποι μπορεί να αισθάνονται εσωτερικά την ανάγκη της πίστεως αλλά δεν μπορούν να πιστέψουν στον προσωπικό και συγκεκριμένο Θεό, όπως ακριβώς μας αποκαλύφθηκε. Στην Παλαιά Διαθήκη ο ίδιος ο Θεός αποκαλύπτεται ως «ὁ ὢν», δηλαδή «ο Υπάρχων». Στην εποχή της Καινής Διαθήκης, μας αποκαλύπτεται ο ίδιος ο Θεός στο μυστήριο της ενσάρκου Οικονομίας του. Εκείνος ο οποίος ομιλεί περί πίστεως σε μια αφηρημένη ιδέα κάποιας θεότητας πλανάται και περιπλέκεται σε δύσκολους ατραπούς της πνευματικής ζωής οι οποίοι μπορεί να τον οδηγήσουν στο αντίθετο αποτέλεσμα. Σήμερα, οι άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν τη δύναμη της προσευχής η οποία μπορεί να μεταπείσει τον Θεόν από τις αποφάσεις Του. Μάλιστα δε οι φιλοκαλικοί πατέρες ομιλώντας στους αγωνιζομένους μοναχούς, τούς λένε ότι ο Θεός αρέσκεται σε μία πάλη πνευματική με τα παιδιά του, τον άνθρωπο. Θέλει να είναι ηττημένος από τη δύναμη της προσευχής από τον άνθρωπο. Αισθάνεται ικανοποιημένος όταν ο άνθρωπος αγωνίζεται, κραυγάζει, επικαλείται τον ίδιο το Θεό και μπορεί να τον μεταπείσει έτσι ώστε ο Θεός, μέσα από την ικεσία της προσευχής να συγκατατεθεί στο θέλημα του πνευματικού συμφέροντος του

καθενός μας. Όμως, ο Θεός δεν αρέσκεται σε άσκοπες κραυγές οι οποίες έχουν ως αντικείμενό τους πράγματα εφήμερα. Αυτά πολλές φορές μπορούν να οδηγήσουν τον άνθρωπο στην πνευματική του καταστροφή. Ο Θεός, επομένως, μέσω της προσευχής, της ικετήριας αυτής κραυγής μας, ανταποκρίνεται στο πνευματικό συμφέρον του καθενός μας.

Καθώς λοιπόν πλησιάζουμε την μεγάλη εορτή της Θείας Επιφανείας επί της γης, ο Σεβασμιώτατος είπε «αναλογίζομαι ότι μετά από είκοσι αιώνες της χάριτος του Θεού και της εγκατάστασης της ειρήνης, της δικαιοσύνης, της αγάπης του Θεού επί της γης, άραγε, πώς εμείς οι άνθρωποι διαχειριστήκαμε αυτές τις θείες ευεργεσίες;». Η εκμετάλλευση των ισχυροτέρων έναντι των αδυνάμων αποτελεί γνώρισμα της κάθε εποχής, αλλά ατυχώς, και της δικής μας. Οι πολεμικές συρράξεις, η απειλή του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου και ενός ενδεχόμενου πυρηνικού ολοκαυτώματός κρατούν παγερές τις καρδιές των ανθρώπων. Αυτό διότι η αιτία της φυγάδευσης της ειρήνης είναι η ίδια η ανθρωπότητα. Ο άνθρωπος σήμερα πορεύεται όχι με το πνεύμα της ειρήνης του Θεού αλλά με το πνεύμα της ιδιοτέλειας και της εκμετάλλευσης των αδυνατοτέρων λαών.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε να επιστρέψουμε στον έσω άνθρωπο, να κοιτάξουμε κατάματα τον εαυτό μας και να συγχρονιστούμε με τις μεγάλες δωρεές και ευεργεσίες που μας έφερε ο Θεός με τη Θεία Ενανθρώπησή του.

